

Arrest

**nr. 166 516 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 14 juni 2015 België is binnengekomen, diende op 15 juni 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 29 oktober 2015 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep bij de Raad.

1.3. Op 10 november 2015 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 12 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

*naam : A. S.
voornaam : A.
geboortedatum : (...)1997
geboorteplaats : Abaley
nationaliteit : Somalië*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Op 29 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Bij arrest nummer 163 674 van 8 maart 2016 bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 1 april 2016 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied is, en de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag heeft geweigerd, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder geeft zelf aan dat enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie

te verwerpen, dient ook te worden opgemerkt dat het woord “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat de toepassing van artikel 74/13 betreft een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit. De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid *ex* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat verzoeker geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Na een toelichting over de principes, betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Somalië. Dit verklaarde hij reeds op het moment van zijn asielaanvraag: “De clan Hawadle probeert onze clan (Rer Aw Hassan) te verdrijven uit Abaley. Ze hebben ons gedurende de laatste 10 jaar verschillende malen verbaal bedreigd en fysiek aangevallen. We moesten ons dorp verlaten, anders zouden we gedood worden. Verschillende dorpen in de omgeving werden ook al door hen aangevallen en vele burgers werden door hen gedood. Mijn vader en broer werden op 15.02.2015 door hen vermoord. Uit vrees voor mijn leven besloot ik om het land te verlaten.”

De situatie in Somalië blijft moeilijk en dit vinden we ook terug in het World Report 2015 van Human Rights Watch betreffende Somalië :

“The Somali government largely failed to provide security and protect rights in areas under its control. Ongoing insecurity in government-controlled areas, including Mogadishu, and political infighting and reshuffles detracted from progress on justice and security sector reform. Political efforts to establish federal states fuelled inter-clan fighting in some areas.

(...)

Civilians have been caught up in fighting between government forces and Al-Shabaab, skirmishes between government forces over control of checkpoints, and in inter-clan fighting over land and over the haphazard and politicized creation of federal states.”

De veiligheidssituatie blijft onzeker en ook het clansysteem en de bijkomende clanconflicten zijn hier mee de oorzaak van. Zo bevestigt ook Bahame Tom Nyanduga, onafhankelijk expert voor de mensenrechtensituatie in Somalië in zijn rapport van 29 september 2015 :

“Efforts to establish permanent governance structures in Somalia are also being undermined by the clan system, upon which Somali culture and traditional governance system is based. Conflicts between clans regarding representation and participation in governance institutions and structures have at times contributed to delays in making progress towards their establishment or diminished their effectiveness. In some parts of the country, conflicts between clans have led into violence resulting in civilian injuries and deaths.”

Verzoeker vreest voor zijn leven bij het clanconflict in zijn dorp. Zijn vader en broer werden reeds vermoord in dit clanconflict, een conflict dat al vele jaren aansleept.

Zo'n clanconflicten komen geregeld voor in Somalië en hebben een enorme impact op de leden van de clans, de inwoners van de regio waar het clanconflict plaatsvindt. Velen raken gewond of worden vermoord, anderen proberen te vluchten. Wat de impact van zo'n conflict is wordt omschreven in een artikel van IRIN over een gelijkaardig clanconflict in Somalië :

“Inter-clan clashes over the last week in Somalia's southern Lower Shabelle region have killed approximately 30 and have forced over 250 to take refuge in African Union Mission in Somalia (AMISOM) bases, according to the organization.

Tensions have been rising between the Habargidir sub-clan of the Hawiye, and Biyomaal sub-clan of the Dir, who are competing for control of the fertile region.

This comes less than a year after AMISOM and the Somalia National Army pushed to drive Islamist organization Al-Shabab out of villages and towns in the region.

‘The fighting affected the residents of El Wareegow, KM50 and Merka (about 100km south of Mogadishu). We are concerned about the humanitarian situation because people do not have food. They need the war to be immediately stopped and access to aid made available,’ regional deputy-governor for social affairs, Omar Mohamud Ilmi, told IRIN. He said that 10,000 people have fled from villages and towns. This figure could not be independently verified.

The regional capital, Merka, has been hit hard. 'The fighting has affected business. Most people are staying indoors and businesses are closed,' Abdirahman Ibrahim Ali, a local journalist told IRIN by phone. 'There are residents who fled to coastal villages of Jilib Marka, Gandarshe and El Ahmed.'

(...)

Transporting wounded people has been difficult, as clan militias have taken control of the main roads leading into and out of cities and villages, and are controlling access.

'I saw seven wounded people. One of them was a pregnant woman who was shot,' said Sheikh Abdi, a Lower Shabelle resident, who fled the fighting with his family.

'Clan war is different from other sorts of conflict because if you belong to either of the warring clans, you have to flee – even if you have never been part of the conflict,' he told IRIN. 'If the government and Al-Shabab are fighting, there is no specific and individual threat against you.'

Mahamat Saleh Annadif, the African Union's Special Representative for Somalia, appealed for calm and called all parties to 'refrain from violent actions, and make immediate efforts to de-escalate the situation and resolve their differences.'

The two clans have fought over the region several times in the past, and while the Somali government has been able to mediate between the groups, a lasting ceasefire has never been achieved."

Gezien de impact van zo'n clanconflict vreest verzoeker terecht voor zijn leven bij een terugkeer naar Somalië.

De Belgische autoriteiten hebben hier echter helemaal geen aandacht aan besteed en hebben de algemene en persoonlijke situatie van verzoeker niet onderzocht. Ze voldoen hiermee niet aan hun verplichting tot het voeren van een onderzoek naar de risico's op een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM bij een terugkeer van verzoeker naar Somalië."

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel. Na een toelichting over de principes stelt verzoeker als volgt:

"In casu diende verzoeker op 15 juni 2015 een asielaanvraag in bij DVZ.

Op 29 oktober 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 november 2015 tekende verzoeker overeenkomstig art. 39/69 tot 39/77 van de Vreemdelingenwet beroep aan tegen deze beslissing.

Op 10 november 2015 werd verzoeker een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, die de bestreden beslissing uitmaakt. Deze beslissing werd genomen op basis van volgende motivering: "Op 29 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

Verzoeker diende een beroep in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De termijn om dit beroep aan te tekenen betreft 30 dagen en dit beroep heeft een schorsende werking wat betreft de maatregelen tot verwijdering of

terugdrijving. Bij het indienen van dit schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kreeg verzoeker een bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35).

Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als zou hij zich op illegale wijze op het Belgisch grondgebied bevinden, terwijl verzoeker beschikt over een verblijfsdocument.

Uw Raad oordeelde in een arrest van 9 december 2014 (nr. 134.793) reeds over een gelijkaardige situatie als volgt:

“De herhaalde asielaanvraag van verzoeker, ingediend op 26 augustus 2014, werd echter op 18 september 2014 in overweging genomen en is hangend bij de commissaris-generaal. In het kader van deze herhaalde asielaanvraag beschikt de verzoekende partij momenteel over een tijdelijk verblijfsrecht in afwachting van een beslissing ten gronde.

Zij kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad acht het aangewezen om, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, dit bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2014 wordt vernietigd.”

Verzoeker is van mening deze uitspraak ook in zijn situatie toepasbaar is.

Verzoeker kreeg op 29 oktober 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na deze beslissing loopt een periode van dertig dagen die geldt als beroepstermijn en die schorsend werkt ten opzichte van elke verwijderingsmaatregel (art. 39/70 Vreemdelingenwet).

Op 10 november 2015, nog binnen de beroepstermijn, werd reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Reeds dan stelt verzoeker zich de vraag naar de overeenstemming tussen een beroepstermijn die schorsend werkt en het uitleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 november 2015 tekent verzoeker beroep aan tegen de beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Opnieuw bepaalt artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet dat tijdens het onderzoek naar dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied genomen mag worden en dit beroep dus een schorsende werking heeft. Met het instellen van dit beroep verkrijgt verzoeker tevens een bijzonder verblijfsdocument. Verzoeker stelt zich dan opnieuw vragen bij de verenigbaarheid van verblijfsdocumenten met een bevel om het grondgebied te verlaten dat gesteund is op het feit dat verzoeker geen verblijfsdocumenten zou hebben.

Verzoeker stelt zich vragen bij de huidige situatie, is onzeker over wat er kan en zou gebeuren en verlangt naar duidelijkheid. Twee tegenstrijdige documenten/beslissingen – een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijfsdocumenten – zorgen alvast niet voor de vereiste duidelijkheid en zekerheid luidens het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is in deze dan ook geschonden.”

3.2.1. Verzoeker is in de toelichting van mening dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM zijn geschonden en betwist in wezen de beslissing van de Commissaris-generaal. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op de beslissing van de Commissaris-generaal. Kritiek op de beslissing van de Commissaris-generaal kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoeker gedaan heeft. De Raad heeft dat beroep verworpen (zie punt 1.4.). Een onderzoek naar de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *mutatis mutandis* vervat in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag (EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, nr. 43.611/11, overweging 110-158). In het arrest van de Raad in het kader van zijn asielaanvraag is verzoekers kritiek die hij herneemt in het kader van dit verzoekschrift volledig aan bod gekomen.

Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers kritiek geuit ten opzichte van de beslissing van de Commissaris-generaal. Verzoeker kan niet via het uiten van een grief betreffende de artikelen 2 en 3 van het EVRM verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet. Verzoeker brengt geen elementen aan, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal en in beroep werden beoordeeld door de Raad in het kader van zijn asielaanvraag, die kunnen wijzen op een dergelijke schending. Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoeker enkel verplicht om het Schengengebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Somalië wordt gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan.

3.2.2. Het loutere feit dat verzoeker een schorsend beroep had ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal heeft niet tot gevolg dat hij over een legaal verblijf beschikte. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, zoals bepaald in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt opgehangen aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl verzoeker nog gerechtigd zou zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat dit betoog dat hij hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleef niet kan worden aangenomen. Verzoeker toont geenszins aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. De kritiek komt in wezen neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

In casu wordt de beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan artikel 52/3 van de vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de Commissaris-generaal, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend. *In casu* kan verzoeker niet in redelijkheid betwisten dat hij niet valt onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist immers niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststellingen die de bestreden beslissing in feite en in rechte afdoende motiveren, kunnen niet in redelijkheid worden betwist. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden, zoals hierboven reeds werd besproken.

Bovendien kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij zijn grief dat hij uitvoering dient te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dit tegenstrijdig is met het bijzonder verblijfsdocument dat hij had tijdens de schorsende beroepsprocedure. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal is reeds op 8 maart 2016 beëindigd. Tenslotte wordt gewezen op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoeker, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn betoog onder het tweede middel.

3.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP